

text: Ado Capko • foto: Ado Capko^(ac), Vilo Rentka^(vn), Peter Šofranko^(us)

Marián of Arabia

Púštne dobrodružstvo štyroch Maníncanov, jedného Oravca a servítku

Ahojte, volám sa Marián a som obrúsok. Nie však hocijaký, mám na sebe logo jednej nemenovanej švajčiarskej outdoorovej firmy a som na to patrične pyšný. Až donedávna som hrdo plnil svoju reprezentatívnu funkciu na stole predajne v Žiline, no jedného dňa sa stalo niečo, čo môj život obrátilo naruby.

Z príjemného miestečka na firemnom stolíku som bol skupinkou lezcov nedopatrením odcudzený, unesený a odvlčený ďaleko za hranice mojej pohodlnej kancelárie. Najprv vyzerali sympaticky, obzerali si ma, podávali, ja som sa červenal, užíval si to a cítil som sa dobre. Zrazu som sa však ocitol niekde, kde som vôbec nemal čo robiť – v obale na čelovku! Keď som s hrôzou zistil, že z tejto šlamastiky sa len tak ľahko nedostanem, začal som pozornejšie počúvať ich debatu. Tí blázni sa chystali do Jordánska a všetko nasvedčovalo tomu, že pociestujem s nimi! Bolo viac než jasné, že ak sa nestane zázrak, budem v peknej kaši...

O pár hodín neskôr som znovu uzrel svetlo sveta, keď ma jeden z členov výpravy našiel vo svojej taške, pekne zabaleného v obale, do ktorého som sa nedopatrením dostal. Ani moje protesty nezabránili tomu, aby som sa ocitol na kope chaoticky usporiadaných vecí. Rýchlo som zapadol medzi kopu oblečenia, lezeckého materiálu a ďalších „drobností“ a pomaly som sa začal odovzdávať osudu. Cesta do Jordánska ma zrejme neminie a odpor bol zbytočný.

O druhej hodine ráno ma zobudil budík môjho hostiteľa. Trochu mrzuto som sa spolu s ďalšími vecami tisol vo vrchlíku batohu v kufri auta a snažil sa aspoň počúvať, čo si tí vpredu hovorili. Ústa sa im nezastavili, bolo však pomerne zábavné počúvať ich a cesta ubehla ako voda.

Na trase z parkoviska na letisko poriadne prituhlo a musím povedať, že aj keď sa

mi toto dobrodružstvo vonkoncom nepáčilo a nikomu som sa oň neprosil, vidina arabského slnka znela pomerne lákavo. O štyri a pol hodiny ma už môj majiteľ vybral z lietadla v hlavnom meste Jordánska. Z Ammánu nás čakala cesta do južnej metropoly Aqaba a potom do Wadi Rum, známej lezeckej oblasti, kde títo lezci plánovali stráviť dva týždne. O tom, kde sa to na mape nachádza som nemal ani poňatia, no znelo to ako poriadna štreka.

Welcome to Jordan!

Kam som sa to dostal. Tí blázni ma povláčili snáď po polke Ammánu, kým sa im podarilo dostať sa na stanicu, odkiaľ išiel rozumný autobus. Popri tom sa nechali oškľbať miestnymi taxikármi a prišli o prvé cenné dináre, nakoniec im však bol Alah nápomocný. Na oslavu šťastného nástupu do autobusu vytiahli z útrobu batohu plastovú fľaštičku s čírou tekutinou a cesta bola hneď veselšia. Hviezdy Wadi Rum sa nám rozblíkali nad hlavami tesne po polnoci a zo starého taxiku som bol nešetrne zložený priamo na studenú zem. Dom nášho hostiteľa nebol nijako zvlášť veľký. Boli v ňom dve izby na bývanie a dve kuchynky, jedna pre návštevy a jedna pre domácie, a na dvore dva stromy slúžiace ako stojany pre šnúru na prádlo, turecký záchod a beduínsky stan s ohniskom a kobercami na zemi.

Už pri príchode bolo jasné, že teplo rodinného krbu by sme tu hľadali márne. Chladná miestnosť s opadanou omietkou, trčiacim

Toto som ja!^(ac)

roxorom a dierou v stene pre myšku a šváby sa na ďalšie dni stala domovom našim i nemeckej partie a zimným útočiskom, z ktorého sme sa počas teplejšieho dňa išli radšej vyhriať na slnko. Všetci sa však posmelovali: „Je to v pohode, však sme lezci!“ Na to sa vám môžem vykašľať. Chalani sa rozložili na matrace, ktoré boli jediným nábytkom v miestnosti a o chvíľu už ticho noci nerušilo nič okrem občasného zachrápania.

Wadi Rum leží na juhu Jordánska a obklopujú ho obrovské pieskovcové masívy Jebel Rum a Jebel Um Ishrin. Väčší z nich, Jebel Rum, má nadmorskú výšku 1734 m a jeho hlavná východná stena je 500 metrov vysoká obluda. Údolie leží na relatívnej rovinke a je len predsienkou ohromného labyrintu, ktorého pieskovcové steny zaberajú značnú časť jordánskeho juhu. Pre lepšiu predstavu odporúčam „prejsť sa“ po ňom cez Google Maps. Aj priemerne vzdelanému obrúsku musí byť jasné, že sa tu v minulosti museli diať geologicky veľmi zaujímavé veci.

Pôvod púštnych masívov sa datuje do obdobia ďaleko v histórii, približne 600 miliónov rokov dozadu. Pieskovec je usadená hornina, vzniká postupným usádzaním zrníčok, ktoré sa pod vplyvom času a veľkého tlaku menia na horninu. Nie je však piesok ako piesok. Biely pieskovec je geologicky mladší, má asi 200 miliónov rokov, usadil sa vo vrchných vrstvách a robí čapice staršiemu, čierneho-hnedému pieskovcu. Biele pasáže zvyknú byť dunivejšie a drolivejšie, no môžu poskytnúť aj krásne platňové lezenie po diaroch a oblých lištách. Oproti tomu hnedo-čierny pieskovec zvykne byť kompaktný, menej dunivý a vytvára chyty všetkých možných tvarov. Typické sú hodiny, po ktorých sa miestami lezu aj celé dĺžky, obrovské šupiny či hladučké platne s mikrochytmí. ►

Dedinka Wadi Rum, ktorá miestami pripomína isté sídlisko či osadu...^(ac)

Táto čierno-hnedo-biela kopa by sa rozpadla nebyť stabilného základu tvoreného žulou. Voda a vietor toto územie neustále pretvárali až do jeho terajšej podoby a skala postupne nadobudla bizarné, lezeniu prajúce tvary. A tak sa vďaka vode, vetru a relatívne flegmatickej povahe tektonickej platne arabského polostrova vytvorilo vo Wadi Rum pre lezcov obrovské pieskovcové ihrisko.

Dedinka Wadi Rum je poslednou zastávkou pred cestou do púšte a zároveň posledným miestom, kde môžete využiť požičané auto, ďalej vás už dostane jedine 4x4, ťava alebo pešomobil. Pred vstupom do údolia treba zaplatiť poplatok do národného parku v hodnote 10 JD, i keď existujú isté možnosti, ako sa tomu vyhnúť. V dedine žije niečo cez tisíc obyvateľov, väčšina z nich sú Beduíni, ktorých životný štýl sa aj vďaka turizmu radikálne mení z kočovného a pastierskeho života na usadlú existenciu. Pri prechádzke ulicami je nedávnu zmenu vidieť. Niektoré domy sú nahruho omietnuté, s trčiacimi roxormi a neupravenými dvormi. Cesty pred nimi sú deravé, po ich stranách smutne stojia rozbité kontajnery a všade sa váľajú smeti, pomedzi ktoré si naboso pobehujú miestne decká. Pri takomto pohľade sa nedalo inak, všetci sme mysleli na najznámejšie sídlisko metropoly východného Slovenska. Ešte pred pár desiatkami rokov nebolo Wadi Rum vyhľadávanou turistickou destináciou, teraz sa však nachádza na zozname Top 5 najkrajších miest Jordánska podľa známeho sprievodcu Lonely Planet. Pravidelne sem prichádzajú autá aj autobusy s turistami a miestni Beduíni ich hneď pri príchode odchytiť a ponukou ubytovania, stravy, prípadne odvozu do púšte, všetko za adekvátny poplatok. Turizmus je hlavným zdrojom príjmov miestnych a niet divu, že lezci, aj keď stále vítaní, už nie sú hlavnou klientelou miestnych Beduínov.

Oblasť bola prvý raz prebádaná britskými lezcami na čele s Tonym Howardom v roku 1984 a postupne sa rozletel chýr o obrovských vežiach s nekonečným potenciálom niekde v jordánskej púšti. Boli to práve Briti, ktorí začali dobývať masívy a robiť prvé cesty v oblasti Jebel Rumu a vzdialeného

Šofo preliezol najťažšiu dĺžku Glory 8a+ na flash. Svoje sme sa zhodli na obtiažnosti 7c+, 9+.(ac)

Barrah kaňonu. Po nich nasledovalo viacero dvojíc z Nemecka, poriadny kus práce odrobili aj bratia Remyovci, vďaka ktorým sa tu nachádzajú aj pohodové a dobre odistené cesty a svoju stopu tu nechal aj Arnaud Petit. Nie je tu núdza ani o ťažké cesty, najťažšou bola až donedávna *Fatal Atraction* 8a+ od Martina Krasňanského a Joža Krištoffych z roku 2014, ktorá doteraz nemá opakovanie vcelku. Vladárom ťažkých ciest je *Sultan*

ul-Mujabidin 8b/+ s prelezmi od českých borcov Matěja Sobotku, Jáchyma Srba a Ondru Beneša, ktorý stojí aj za klasikou oblasti *Rock Empire* 8a. Práve tú sa chalani rozhodli vyskúšať, zatiaľ čo ja som svoju podpornu-reprezentatívnu funkciu vykonával vo vrchlíku batohu.

Impérium skál a jazda na ťave

Do *Rock Empire* sa Šofo, Tomáš a Aďo vybrali hneď v prvý lezecký deň. Mohlo by sa to zdať trúfalé, snáď až namyslené. Pravda však bola taká, že žiadna iná ľahšia cesta v stene Jebel Rumu nebola voľná. Táto trojica mala viacero špecifik. Prvým bol pamäťový deficit – hneď pod skalou zistili, že im chýba jedna prilba a dve mádžovrecká. Druhým špecifikom, napriek prítomnosti osoby pracujúcej v outdoorovom priemysle, bola neschopnosť výberu dobrých lezečiek. Tomáš hore stenou čapal v nanovo podlepených, tvrdých, starých a veľkých Miurách, Aďo si pre istotu zobral veľké, rovné škrapále, na ktoré nebol ani

La Guerre Sainte bola jednou z najkrajších línií nášho výjazdu.^(w)

Na vrchole Jebel Rum. (PS)

trochu zvyknutý a na malých stupoch hromžil. Okrem toho tu bola ešte jedna prekážka – strach a neistota, ktorá prichádza vo veľkej stene po roku bouldrovania. Farba Adovej tváre prechádzala medzi zelenou a bielou, frekvencia vibrovania kolien vzrástla. Aj vďaka tomu sa venoval najmä fotkám a Šofovi s Tomášom sa podaril husársky kúsok – Tomáš dal na OS prvú dĺžku za 8-, Šofa ďalšie dve vrátane najťažšej za 8a. Raz darmo, manínske lezenie je dobrá škola... Do ďalšej dĺžky už nezostal čas a na vrchol to bolo ešte pekných 11 dĺžok, a tak chalani zvolili ústup. Do večera bol plán jasný. Šofa a Tomáš nastavili budíky na 4:30 a hneď po večeri zaľahli, aby boli čerství na vrcholový útok.

Ďalší deň som zo svojho vrchlíka počul chalanov šuchotať vecami a rýchlo odísť. Do steny som vyrazil až neskôr s Kvasom a Vilom, ktorí do trojice príbrali Aďa. Ešte z cesty sme pozorovali Šofa s Tomášom. Bolo pol ôsmej, akurát na nich zasvietilo prvé ranné slnko a Tomáš bojoval v najťažšej dĺžke. So zatajeným dychom sme všetci sledovali malé bodky vo veľkej stene, zrazu modrá bodka letela a bolo jasné, že čistý prelez zdola sa nepodarí. To však nie je až taký problém, keďže prvé tri dĺžky chalani vyliezli už deň predtým, jednoducho budú valiť na vrchol. Nie je to prelez za jeden deň, ale stále je to tím OS a to sa cení. Nechali sme teda chalanov ich osudu a vyrazili sme vyskúšať, po vzore minulého dňa, prvé dĺžky legendárnej cesty *Raid mit the Camel 7a*.

Kvaso s Vilom sú skúsení harcovníci. Poznajú sa už takmer celú dekádu, všetko to

začalo v Getu Valley v Číne a odvtedy sa tento manželský pár prehašteril už nejedným výletom. Vždy však s nadhľadom a úsmevom na tvári (aj keď s nadávkou na perách). Svoje kvality dokázali hneď v prvých dvoch dĺžkach za 8- a 8, ktoré dali obaja na OS po dramatickom aj športovom výkone. Nasledoval bouldrista. Bledo-zelený v tvári, so skrehnutými bruškami a stiahnutým žalúdkom si zobral od chalanov divné kusy železa (friendly a vklínence), dostal priateľské povzbudenie, ktoré skrz stres plniaci uši bolo počuť trochu horšie. Mala to byť Adova prvá ťahaná jordánska dĺžka. Prvé kroky boli ešte s mierne roztrásenými kolenami, no po prvom založení začalo platiť „čím vyššie, tým lepšie“. Krásna kútová špára so záverečným morálovým sokolíkom, radosť liezť. Strach kompletne opadol a aj keď osmičky na skalkách sú relatívne bežnou záležitosťou, bolo vidieť, že mal Aďo z tejto dĺžky fakt veľkú radosť. Tri dĺžky na deň v trojici bol štandard, a tak z tretej nasledovalo zlanenie na zem. Už po tme sme odsledovali, ako Šofa s Tomášom zlaňovali posledné dĺžky a pod stenou sme ich privítali s salafelom v ruke. Pivo ani iné oslavné moky sa v obchodoch kúpiť nedali, keďže arabský svet si fičí nasucho. Najväčší cieľ výjazdu bol teda splnený hneď na druhý deň!

Keďže sa prelez podaril ešte pred Silvestrom, bolo o dôvod viac spraviť si výlet do najbližšieho veľkého mesta Aqaba a nakúpiť vzácne plechovice piva. Okrem oslavy prelezu a Nového roku tu bol aj tretí dôvod – Vilova štyridsiatka. Takúto príležitosť sme si nemohli nechať ujsť. Odvoz sme

našli po hodine a pol zjednávania, nesúhlasov a zdanlivých dohôd. Zauznamenali sme si, že naša cena nepôjde nad 25 jordánskych dinárov (cca 31 €) a to bolo dostatočné len pre majiteľa rozheganého starého čierneho taxíku bez zadných sedadiel, ktorý nás za hodinu dopravil na pobrežie Červeného mora. V aqabskom prístave sme si spravili poriadny restday so všetkým, čo k tomu patrí. Najedli sme sa arabskej shawarmy, obdoby nám známeho kebabu (ja som len pozoroval, no sliny, pokiaľ o nich môžeme pri obrúsku hovoriť, mi tiekli cícerkom). Videli sme farebný trh a pokecali s obchodníkom, ktorý spamäti odrecitoval „Nepi Jano, nepi vodu“. Ovľazili sa v mori, vypili jedno oslavné pivo a nakúpili zásoby a niekoľko suvenírov. No hlavne sme si v prímorskej klíme vyhriali kosti premrznuté púštnym vetrom a studenou izbou. Po ceste späť, v opare dymu z taxikárových cigariet, sme začali spriadať plány do ďalšieho roku, ktorý už trieskal na dvere.

Glory, Beauty a Nákupy

Po oddychu, dobrom jedle a oslávení Nového roku v púšti bola chuť na poriadne prelezy ešte väčšia. Kým Šofa a Tomáš už mali zarobené a svoje úspechy mohli už len zlepšiť, bol to práve môj majiteľ Aďo, bouldrista, ktorého čakala premiéra v dĺžkach cesty *Glory 8a+*. Do cesty nebolo treba vyrážať skoro ráno, nástup bol pomerne jednoduchý a krátky, a tak som aj ja mohol nechať svoje celulózové kosti ráno oddýchnuť o niečo dlhšie. *Glory* je päťdĺžková platňová cesta v masíve Jebel Um, priamo oproti veľkej stene Jebel Rum. Veľkú časť dňa do nej svieti slnko, čo sme v mrazivom ráne, kedy bolo na piesku vidieť zvyšky inoväte, celkom privítali. Takúto krátku cestu nebol problém liezť v trojici, chalani teda nastúpili a netrvalo dlho, kým sa dostali pod najťažšiu dĺžku. Mierne položená, kompaktná platňa s lezením po obľbých lištách s neistými, miestami neexistujúcimi nohami – to je niečo pre Maninčanov. Aďov výraz pred nálezom tomu síce nenasvedčoval, najťažšie miesto sa mu však podarilo s vypätím síl a za fučania a povzbudzovania zo štandu preraziť a do konca dĺžky už vydržal. Najťažšie teda bolo vybavené, ostávalo porobiť fotky Šofovi, ktorý dĺžku zopakoval na Flash. Žreb do ďalšej dĺžky padol po nespochybniteľnej logickej argumentácii znovu na Aďa: „Keď to do*erieš, aspoň to nebude na nás, keby tam išiel niekto z nás, mohol by si nám to vyčítať, takže je to tvoje.“

Je fascinujúce, ako dokáže človeka nakopnúť úspech. Aj malá štipka sebavedomia, chvíľkové zabudnutie na strach či vzduch pod nohami a stlmenie mysle na minimum stačí, aby veci išli s ľahkosťou a človek sa ►

Posledný deň, posledné cesty, lezie Aďo Capko...^(PS)

Tomáš, posledný deň, posledné cesty...^(SC)

cítil aspoň o desať kíľ ľahší a o triedu silnejší. V takomto rozporení už štvrtá dĺžka nerobila problémy a doklepnúť poslednú bola pre Tomáša malina. Na vrchole *Glory* si chalani spokojne podali ruky a chvíľu sa pokochali pohľadom na údolie Rum. Jedným očkom pozerali po dvojke Kvaso – Vilo, ktorá sa práve plahočila v šírčine Beauty 6a. Takto ju opísal Vilo: „Ďalší deň a ďalšia prirodzená línia rozpoznateľná už z dialky, možno sa oplatí ísť sa prejsť k nástupu cez rest day, lebo sa dá ľahko stratiť v kaňonoch. Je to krásna kúto-špára až na predposlednú dĺžku, ktorá vedie platňou. Najzaujímavejšia dĺžka vyšla na Kvasa – šírčina, kde je dobré mať 5-tku frienda. Určite sa oplatí ísť si vyliezť, my sme si to užili, až na tú zimu. V celej ceste sú 2 skobky a štandy sú nitované – zlanenie cestou.“

Ešte na dôvazok: po prelezení *Glory* chalani skonštatovali, že im obtiažnosť nesedela. Cesta je krásna, ponúka parádne platňové lezenie, no najťažšie dĺžky navrhované ako 8a+ a 7c+/8a, boli skôr 7c+ a 7b+. Mierne cestu zhodili pri svojej návšteve už Martin Krasňanský s Jožom Krištoffym a podobný názor zdieľal aj miestny sprievodca, lezec s dvadsaťročnou históriou lezenia vo Wadi Rum a autor najťažej miestnej cesty, Elad Omer. Na kvalite jej to však rozhodne neuberá a zo spokojných výrazov chalánov sa dá usúdiť, že si cestu užili a zadarmo rozhodne nebola.

Po prelezení *Glory* a *Beauty* sme sa vybrali na nákupy. Čakala nás totiž dobrodružná cesta a potrebovali sme sa patrične vybaviť. Nákupy vo Wadi Rum fungujú nasledovne: najprv si vyberiete, čo by ste si radi kúpili a donesiete si to na pult. Predavač si vás premeria odborným okom, posúdi veľkosť nákupu, ako ste mu symaptickí, no hlavne koľko peňazí mu budete ochotní dať. Natuká si do kalkulačky hodnoty, pri ktorých môže byť podozrenie na náhodný výber a ukáže vám sumu. Tú môžete prijať a ochotne zaplatiť, v niektorých prípadoch to však znamená nechať sa oškľbať. Máte aj možnosť odmietnuť a navrhnuť vlastnú sumu. Zjednávanie je súčasťou hry, ktorú sa v arabskom svete netreba báť hrať. Prinajhoršom zostanete na tej istej sume, s akou ste začali. Ak ste predajcovi po chuti a vidí, že sa snažíte a vystupujete sebaisto, snáď si vás aj obľúbi a nabudúce môže byť cena o to prijateľnejšia. Chalani mali takto vďaka Kvasovmu neodolateľnému šarmu a zhovorčivosti falafel až do konca výjazdu za 1 JD. Legenda vraví, že predávajúci Egyptan má jeho portrét doteraz vyvesený na stene...

La Guerre Sainte – Jihad

Naším posledným dobrodružstvom, poslednou veľkou bitkou bolo *La Guerre Sainte – Jihad* 7b, t.j. „svätá vojna“. Na toto ťaženie sme sa vybrali do púšte za hranice dediny, vybavení materiálom, spacákmi, karimatkami,

vodou a kozou v hrnci. Vysvetlím. Pár dní predtým predostrel domáci Salim chalanom návrh. Do dediny mal prísť Saud a predávať kozu. Ak by bola dobrá, podelí sa s nimi a za 75 JD im dá polovicu. Takejto lákavej ponuke sa nedalo odolať. Niektorí členovia posádky by však na druhý raz odolali bez premýšľania. Chrupavky a šlachy, ktoré nepochybne majú svoju výživovú hodnotu, boli lahôdkou jedine pre Kvasa, zvyšok osadenstva sa uspokojil s ich presúvaním na jeho tanier. Každé mäso sa však v púšti cení a spolu so zeleninou bolo po niekoľkohodinovom varení vcelku príjemným pochutnaním. Teda, aspoň chalani sa tak tvárili, ja k tomu nemám veľmi čo dodať. Som jedine rád, že ma nepoužili na utieranie úst...

Kvaso prichádzal do *Jihadu* dokončiť krvnú pomstu. Pri minulej návšteve musel z ťažkých posledných dĺžok zlaniť spolu s partákom, ktorému sa zasekol pri páde nerv a všetka robota teda ostalo na neho. Takému niečomu sme sa chceli vyhnúť, najlepšie prelezmi hneď v prvom pokuse.

La Guerre Sainte je nepochybne jedným z najkrajších lezeckých zážitkov celého výjazdu. Vstávanie ešte za tmy pri tlejúcej pahrebe, ohriatie čajom a putovanie pod stenou. Pohľad na jedenást dĺžok v 400-metrovej, mierne previsnutej stene je ohromujúci a trochu strašidelný zároveň. Cesta ponúka celú paletu chytov špecifických pre Wadi

Rum – od hodín a obrovských madlovitých šupín až po delikátne platničkové lištičky. Vo vrchnej časti však nastáva zlom. Čierno-hnedý pieskovec sa zmení na biely a ocitáte sa v úplne inom svete. Musíte zmeniť štýl lezenia, čakajú vás veľké polmesiakové diery ďaleko od seba, nohy namiesto ostrých poličiek ukladáte na neisté drodivé oblíny. To najťažšie sa nachádza práve tu – tri dĺžky za 7b.

Do prvých dĺžok naliezli chalani ešte za šera, zvyšok cesty si užili pekne na slnku. Prvou dvojkom bol Tomáš so Šofom ako reprezentatívna výkonnostná zložka, za nimi sekundovali Kvaso s Adom. V parádne vyistenom teréne nebolo treba nič zakladať, a tak mali veľmi dobrý progres a užívali si slnko, ktoré po celej tej dobe, čo museli mrznúť, konečne hrialo. Poobede už stáli všetci štyria na vrchole. Cestu sa podarilo obom dvojčiam preliezť na prvý pokus, nie však OS, keďže Šof aj Kvaso vo svojich dĺžkach padli. Podarili sa však aspoň dva Flash prelezy a pocit z nádherných dĺžok a výhľadu široko-ďaleko nebol o nič horší. V ponožkách i naboso sa motali po pieskovcovom labyrinte, zbierali kamene a snažili sa nájsť vrchol, čas ich však pritlačil a len tak tak za šera dozlaňovali.

Po krátkej oslave pri púštnom ohni a výdatnom spánku pod hviezdnatým nebom už tlačili zásoby jedla a vody a nasledoval päťhodinový pochod púšťou späť do dediny a za slúžený oddych.

Posledný lezecký deň sme spolu s chalami strávili na jednodĺžkových cestách na Jebel Rum-e. V nich sme mohli posledný raz okoštovať kvalitný čierny pieskovec, zodrať si kožu do červena a presvedčiť sa, že aj v púšti a v páperke sa dá poriadne premrznúť. Poriadne zničení sme sa vrátili do našej chyžky a pomaly začali baliť veci na odchod. Pomedzi to ešte chalani vykecávali s českou partičkou, ktorá nás neplánovane vystriedala, prišli však skôr a tak naša „cimra“ musela namiesto piatich ľudí poňať deviatich až jedenástich. Toto bolo len jednou z viacerých vecí, ktoré chalanom náš domáci Salim nepovedal a i keď nedorozumenia sa stávajú, na

Syn nášho hostiteľa Sabbah nám robil spoločnosť po celú dobu výjazdu. (ac)

V pohodlí domova. (ac)

ubytovanie vo Wadi Rum máme aj nepekne spomienky.

Na záver

Cesta autobusom za zvuku slovenských pesničiek z rádia šoféra autobusu. Výlet do Petry, platený aj „na tajnáša“, ktorý skončil preskakovaním kaluží v kaňone a mokkými topánkami. Šofov odrazený palec. Nekonečná cesta k Mŕtvemu moru a tlačnica piatich cestujúcich a šoféra v malom taxíku. Plachtenie na vlnách slanej vody (ja som samozrejme len

pozoroval z brehu, rozmočenie by pre mňa znamenalo istú záhubu) a únavná, uputená a drahá cesta do Madaby. Jedlo, suveníry a sprcha (!!!). Ani sa nenazdáme a je tu posledné ráno, náš hostiteľ nás vieže na letisko. Míňame posledné dináre a naloďujeme sa na palubu Ryanair-u späť domov. Obrovský kolos Ammánu aj rozľahlá jordánska púšť miznú niekde v oblakoch.

Svoju novú pozíciu som zaujal na intráckovej poličke. Odkedy som opustil pohodlie kancelárie v žilinskom Alphaspote som pokrčenejší, ošutelejší a podstatne bohatší. Cestoval som po jordánskej púšti, bol som vo veľkej stene aj studenej izbe s chrápajúcimi horolezcami. Videl som Petru a bol som pri Mŕtvom mori. Zvykol som si na menšie pohodlie a miesto vo vrchlíku batohu. No najmä som, aj keď nedopatrením, vystúpil z vlastného tieňa. Momentálne mi je v izbe na Botanickej celkom dobre, no ktohovie. Možno si už o nejaký čas môj majiteľ zmyslí, že učenia bolo dosť a je čas niekam vyraziť. Niekam inam. Niekam ďalej...

Za podporu ďakujeme klubu HK Manín a Alphaspotu Mammut, vďaka ktorým sme mali v čom, s čím aj za čo liezť!

Wadi Rum ponúka scenérie ako z inej planéty. (ac)